

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

JONSTRUPBOGEN

36TE BIND

1 9 5 9

REDIGERET AF VIKTOR PEDERSEN

KØBENHAVN
JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG · WILH. THOMSEN
ORDRUPHØJVEJ 24 · CHARLOTTENLUND

1959

JONSTRUPBOGEN

36TE BIND

1 9 5 9

REDIGERET AF VIKTOR PEDERSEN

KØBENHAVN

JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG · WILH. THOMSEN
ORDRUPHØJVEJ 24 · CHARLOTTENLUND

1959

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
A. Morville: Jonstrup Statsseminariums flytning 1955 . . .	3
Kaj Bang og Viggo Bitsch: Jonstrup! Dit navn —	28—30
Viktor Pedersen: Seminariets flytning til Jonstrup 1809 .	31
Margit Bleghøj Petersen: Årets gang på Jonstrup	34
Seminariets lærere	39
Afgangseksamen 1958	40
Fra jonstruppernes verden	41
Regnskab og styrelse	44

FRA JONSTRUP VANG TIL KGS. LYNGBY

Jonstrup Statsseminariums flytning 1955.

Af seminarieforstander A. Morville.

Ødelæggelsen af »Blaagaard Seminarium« under Københavns bombardement i 1807 fordrev seminariet fra hovedstaden til omegnen. Det nye hjemsted blev det den gang så landlige og fredelige Jonstrup ved Ballerup. De 146 år i den smukke egn mellem Jonstrup Vang og Søndersø blev dog ikke lutter fred og sikkerhed. Gang på gang var der tale om flytning eller slet og ret om nedlæggelse af seminariet. Der var forslag herom i folketetinget i 1886, i 1905, i 1931 og 1934. Snart var det Roskilde, snart Slagelse eller Vordingborg, som blev udset til at huse seminariet. Motiver af forskellig art (begrænsning af læreruddannelsen, utilfredsstillende bygninger, dårlig trafikal beliggenhed) blev fremført med stor kraft, men kriserne blev stadig overstået, og livet kunne gå sin rolige gang i Jonstrup og finde sine efterhånden stærkt traditionsbestemte former.

En særlig alvorlig situation opstod under den anden verdenskrig, da seminariet blev besat af tyskerne, og undervisningen midlertidigt blev henlagt til Ballerup. Som led af krigstidens planer om nødhjælpsarbejde blev der ganske vist udarbejdet skitse til en ny børneskole og et nyt kollegium, som skulle opføres efter krigen. Men da bygningerne i Jonstrup blev meget medtaget af soldaters og flygtninges huseren, blev det igen drøftet, om det ikke var bedre definitivt at flytte seminariet. Heller ikke denne gang blev det gennemført, og man vendte tilbage til Jonstrup og fik de halvt ruinerede bygninger bragt på fode. Men byggeplanerne blev henlagt.

Bagved lå måske en tvivl om seminariets fortsatte eksistens. Lokalerne slog ikke mere til og elevtilgangen var ikke tilfreds-

stillende. Tanken om en nedlæggelse af seminariet blev igen fremsat, og der kunne nu henvises til, at der var blevet oprettet et nyt statsseminarium i København på »Emdrupborg«.

Jeg tiltrådte min gerning i Jonstrup i 1947 midt i en kritisk situation. For at få klar besked om fremtiden anmodede jeg ministeriet om en drøftelse. Den fandt sted ved et møde på seminariet den 19. maj 1949, hvor ministeriets højeste embedsmænd var til stede sammen med bygningsinspektøren og boligministeriets chefarkitekt. Resultatet af den lange forhandling blev en beslutning om at søge byggeplanerne fra 1944 gennemført. Derefter blev detailtegninger udarbejdet og materiale-tildeling sikret, ligesom der blev søgt bevilling. Udsigterne for Jonstrups fremtid syntes lysere end nogensinde. Igen var seminariet reddet gennem en faretruende situation.

Men samtidig begyndte der at svirre rygter om *udvidelse af Værløse flyveplads*. I september 51 forlød det med bestemthed, at der skulle bygges en 3 km lang startbane for jet-jagere, og at der skulle stationeres 3 eskadriller maskiner i Værløse.

Jeg var på det tidspunkt på studieophold i USA, men holdt mig klar til at rejse hjem med korteste varsel, hvis situationen blev prekær. Lærerrådet foretog sig resolut det eneste, der var at gøre, nemlig at henlede ministeriets opmærksomhed på, at disse planer kunne nødvendiggøre en flytning af seminariet. Den 22. september 51 sendte lærerrådet følgende skrivelse til undervisningsministeriet.

Gennem Værløse sogneråd er seminariet blevet gjort bekendt med de planer, hærens bygningstjeneste har med hensyn til udvidelsen af Værløse flyveplads, en udvidelse, der særligt tager sigte på bygningen af en 3 km lang startbane for jet-jagere. En sådan banes anlæg vil medføre en udvidelse af hærens arealer mod øst, således at startbanens østlige ende kommer til at ligge nord for seminariet i en afstand af kun få hundrede meter. Samtidigt er det oplyst, at planen tager sigte på ved fuld udbygning at give plads til stationering af 3 esk. ialt 60 jet-jagere, der skal holde daglige øvelser. Endvidere vil der blive betydelig indflyvning af jet-jagere, der skal til reparation på et projekteret nyt værksted. Endelig vil vejen mellem Jonstrup og Kirke Værløse blive helt afbrudt, således at de ca. 50 børn fra Kirke Værløse, der

nu søger seminariets øvelsesskole, vil få skolevejen fordoblet fra 3½ til 7 km.

Stillet overfor disse kendsgerninger har seminariets lærere fundet det nødvendigt straks at henlede undervisningsministeriets opmærksomhed på sagen, for at ministeriet kan gøre forestilling overfor finansudvalget, inden bevillingsspørgsmålet afgøres, hvilket formentlig vil ske i den kommende uge.

Lærerrådet ønsker navnlig at pege på, at såfremt vejen Jonstrup-Kirkeværløse afbrydes, vil det være svært at bevare ovennævnte 50 børn fra Kirke Værløse skoledistrikt, idet de så må fragtes i rutebiler lige forbi Lille Værløse skole, der er nybygget og stor nok til at rumme børnene. Disse børns afgang fra skolen her vil betyde, at øvelsesskolens børnetal vil synke med en trediedel.

Det er vel umuligt på nuværende tidspunkt at afgøre, hvad støjplagen fra startbanen med endepunkt få hundrede meter fra seminariets og børneskolens undervisningslokaler vil betyde for undervisningens gang, men vi finder, det er vor pligt allerede nu at gøre opmærksom på, at en stadig ind- og udflyvning af jet-jagere på denne bane i de fleste af døgnets timer kan vise sig at bevirke, at seminariets daglige undervisning bliver uigennemførlig, så seminariet må flyttes. Vi må formene, at det er af vigtighed, at finansudvalget bliver gjort opmærksom på dette forhold, for at en sådan eventualitet kan indgå i udvalgets overvejelser, inden endeligt tilsagn om bevilling gives.

Vi skal ganske henstille, hvorvidt det vil være muligt allerede nu ved demonstrationsflyvninger, der kommer de fremtidige forhold så nær som muligt, at få et indtryk af, hvor forstyrrende støjplagen vil blive.

1952

Straks efter min hjemkomst ved juletid opsøgte jeg indenrigsminister Smørum og forhandlede hele spørgsmålet med ham. Da hr. Smørum selv boede i Maaløv, var han velkendt med forholdene. I januar 52 drøftede jeg sagen med to af forsvarsministeriets ledende mænd, departementschef Lindgren og general Lindhardt. Jeg fik forklaret, at valget stod mellem en flyveplads ved Saltbækvig, som blev anslået til 75 mill. kr. og Værløse, som kunne anlægges for 25 mill. kr. Både af hensyn til forsvaret for København og til forskellen i bekostning hæl-

dede man til Værløse. Derefter anmodede jeg undervisningsministeriet om at gøre finansudvalget opmærksom på, at der til de 25 mill. for Værløse flyveplads måtte lægges bekostningen af et nyt seminarium. Endnu var intet afgjort, men under disse omstændigheder måtte seminariets byggeplaner i Jonstrup stilles i bero.

Der blev fra flere sider udfoldet bestræbelser på at forhindre Værløse planerne, men foråret gik hen uden nogen afgørelse, og det viste sig umuligt at få noget at vide.

Først den 15. juli 52 blev der skabt klarhed. Ved finansudvalgets møde denne dag blev der bevilget 240 mill. kr. til anlæggelse af 5 flyvepladser, som Danmark havde forpligtet sig til at bygge efter sin tilslutning til Nato-pagten. Blandt disse var Værløse. Saltbækvig var dermed opgivet. Den for os så afgørende meddelelse blev givet samme aften i en tale i radioen af forsvarsminister Harald Petersen.

Dagen efter tog jeg til undervisningsministeriet og drøftede situationen med den kommitterede, fru Thorkild Hansen, som blev meget forbavset, da forsvarsministeriet mod givet løfte ganske havde forsømt at holde undervisningsministeriet underrettet. Jeg blev bedt om at give en skriftlig fremstilling af sagen.

Jeg søgte derfor kontakt med Forsvarets Bygningstjeneste, hvor man beredvilligt gav mig alle oplysninger. Ved et besøg på flyvepladsen fik jeg forevist tegninger over hele projektet. Jeg udmålte afstanden fra seminariet til startbanen 700 m og afstanden til grænsen for flyvepladsen til 50 m. — Samme dag kom et nyt chok i form af en meddelelse om et stort kasernebyggeri på den anden side af seminariet, på bakken ved Maaløv-høj, hvor 50 tdr. land skulle eksproprieres. Dermed ville seminariet blive helt omklamret af militære anlæg.

Efter alvorlige overvejelser tog jeg det store skridt klart og bestemt at anmode ministeriet om at lade seminariet flytte. Anmodningen blev fremsat i en skrivelse af 28. juli. Den gengives her af hensyn til gamle venner af Jonstrup, som ikke har kunnet følge sagen og måske derfor står noget uforstående over for nødvendigheden af dette.

Ved finansudvalgets møde den 15. juli d. å. er der bevilget beløb til udbygning af forskellige flyvepladser, derunder også Værløse flyveplads. Der opføres for tiden i Værløse reparationsværksteder for jet-jagere, og der tænkes nu anlagt en startbane af en længde, som gør det nødvendigt at afskære den vej, som forbinder Jonstrup med Kirke Værløse.

Efter oplysninger, indhentet i forsvarsministeriet og hærens bygningstjeneste, 1. distrikt, er det planlagt at udbygge flyvepladsen til base, som i særlige situationer kan benyttes af eskadriller af jet-jagere. Der planlægges ikke for tiden en fast stationering af jagere, men allerede benyttelsen af værkstederne vil medføre en del indflyvning til flyvepladsen, ligesom formentlig også en del øvelsesflyvning vil finde sted. Efter de mig givne oplysninger skal der i kritiske situationer samles maskiner på flyvebasen som beredsskabsstyrke. Nogen sikkerhed for, at der ikke i fremtiden vil blive fast stationering af eskadriller, foreligger ikke.

Efter de tegninger, som er mig forevist, vil hele dette anlæg komme så nær på seminariets område, at jeg må erklære det umuligt at fortsætte seminariet i Jonstrup, hvor det har haft til huse siden 1809. De projekterede anlæg vil påføre seminariet så store ulemper, at jeg — omend med stor beklagelse — må anse en flytning af seminariet for uomgængelig nødvendig. Jeg henviser til skrivelse herfra til undervisningsministeriet af 22/9 1951, hvori det med lærerrådets enstemmige tilslutning fremhæves, at en flytning af seminariet kan blive nødvendig, hvis militærets planer i Værløse gennemføres. Nævnte skrivelse er afsendt under min orlov, men jeg kan helt slutte mig til de fremsatte betragtninger. Da udbygningen af flyvepladsen nu er vedtaget, må jeg anmode ministeriet om igen at tage sagen op til drøftelse.

Som en yderligere forværring af seminariets situation skal jeg nævne, at der efter meddelelser i dagspressen af 18 ds. er bevilget 15 mill. kr. til bygning af kaserner til 950 mand, officersboliger m. m., som tænkes placeret syd for seminariets område. Seminariet vil således komme til at ligge omklamret af store militære anlæg. Vejen, som forbinder kasernen med flyvepladsen, går lige forbi seminariet, og den stadige trafik, som må forudses, vil uundgåeligt skabe betydelige forstyrrelser for undervisningen.

Min motivering for kravet om en flytning af seminariet kan præciseres i følgende punkter:

1. Lukningen af vejen fra Jonstrup til Kirke Værløse vil bevirke, at øvelsesskolen mister 50 børn, som nu søger skolen fra Kirke Værløse.

Der vil formentlig midlertidigt kunne tilbydes børnene kørsel i skolebus ad vejen rundt om Lille Værløse, en strækning på ca. 7 km. Men det må forventes, at hjemmene i det lange løb vil modsætte sig, at børnene daglig køres den lange vej, som går forbi den nye skole i Lille Værløse, som det vil være naturligere at søge, da denne kun ligger 2 à 3 km fra Kirke Værløse. Jeg må derfor anse det for umuligt at fastholde Kirke Værløse som skoledistrikt for øvelsesskolen, som derved vil reduceres til et omfang, som gør den uegnet som øvelsesskole.

2. Efter foreliggende oplysninger fra U. S. A., England og Sverige er en jet-jager flyveplads en støjkilde af en så generende art, at der ikke med udbytte kan drives undervisning i dens umiddelbare nærhed. Allerede nu er flyvningen i Værløse en stor ulempe for seminariet, men støjplagen vil formentlig i fremtiden blive af en langt voldsommere karakter. Der henvises til, at startbanen vil komme til at ligge kun 700 m fra seminariets bygninger.

3. Allerede nu er den hyppige færdsel af militære afdelinger rundt om seminariet en ulempe, der hyppigt forstyrrer undervisningen. Når det planlagte kasernebyggeri gennemføres, og belægningen forøges betydeligt, vil denne ulempe vokse til en grad, som gør forholdene uholdbare for seminariet.

4. Den uundgåelige forøgelse af flyvningen — uanset at der ikke for tiden tænkes på en fast stationering af eskadriller — vil indebære et risikomoment af en alvor, som gør det uforsvarligt at holde skole i Jonstrup. Der henvises til de ulykker, der undertiden sker ved flyvepladser. Fremdeles vil det i enhver kritisk situation, hvor der samles maskiner på basen, være nødvendigt at hjemsende både skolebørn og seminarieelever for ikke at udsætte dem for faren for et pludseligt angreb på flyvepladsen. Men en afgørelse af, om en samling af maskiner skyldes en øvelse eller er en beredskabsforholdsregel mod angreb, vil være vanskelig for seminariet at træffe.

Under de givne forhold tør jeg ikke tage ansvaret for en gennemførelse af det forlængst projekterede byggeri for seminariet (børneskole og kollegium), da jeg desværre nu må anse stedet for uegnet til skole.

I stedet skal jeg hermed anmode ministeriet om at søge den nødvendige bevilling til opførelse på et egnet sted af et nyt seminarium med øvelsesskole, kollegium og mindst 4 boliger. Et konkret forslag kan først fremsættes, når de foreliggende muligheder for en placering af seminariet bliver undersøgt. Jeg kan dog allerede her udtale, at en

rimelig regional fordeling efter landsdelenes folketal gør det ønskeligt, at seminariet forbliver i Københavns amt, subsidiært placeres i Roskilde eller Frederiksborg amt.

Ved nærværende anmoder jeg ministeriet om snarest at meddele finansudvalget, at beslutningen om at udbygge Værløse flyveplads som konsekvens må medføre bevilling til opførelse af et nyt seminarium.

Videre tillader jeg mig at foreslå ministeriet at optage en forhandling med forsvarsministeriet om eventuelt køb af seminariets bygninger med lærerboliger og arealer. Jeg henviser til, at seminariet ejer store arealer, som straks kan frigøres til anvendelse for det planlagte kasernebyggeri, hvorved ekspropriation af arealer i privat eje vil undgås. Seminariets bygninger vil naturligvis først kunne rømmes, når et nyt seminarium er opført. Den ved salget af seminariets bygninger og grunde tilvejebragte sum vil da kunne bruges til nedbringning af omkostningerne ved det nye seminariums opførelse. Når dertil lægges de beløb, som ellers skulle bevilges til seminariets planlagte byggeri, vil udgiften ved en flytning af seminariet ikke blive væsentlig større, end hvad der skulle anvendes, hvis seminariet havde kunnet forblive i Jonstrup.

I denne skrivelse kunne jeg endnu ikke fremsætte noget forslag om en ny placering af seminariet, da forskellige muligheder først måtte undersøges. Forudsætningen måtte være, at flyvevåbnet overtog bygningerne til officerssskole m. v., hvorfor jeg i skrivelsen havde henstillet til ministeriet, at der blev optaget forhandlinger med forsvarsministeriet.

Opgaven blev nu at finde det bedst egnede sted.

I mine overvejelser gik jeg ud fra Jonstrups historiske opgave at være seminarium for Københavns omegnskommuner og Nordsjælland. Det gjaldt derfor om at finde et trafikalt godt beliggende sted, hvor der var brug for en ny børneskole, som fra starten kunne indstilles på den opgave at være praktikskole. Jeg undersøgte skoleforholdene i forskellige egne, bl. a. Helsingør, Hillerød og Roskilde. Men det blev mig hurtigt klart, at seminariet burde ligge i en af de stærkt voksende omegnskommuner. Blikket blev snart vendt mod *Kgs. Lyngby*. Jeg kørte rundt i kommunen for at se på ledige grunde. Fortunbyen kom til at stå for mig som det ideelle sted, ikke mindst fordi en undersøgelse af trafikforholdene viste ualmindelig gode muligheder.

Jeg tænkte bl. a. på den projekterede S-bane til Nærum, som skulle gå gennem Fortunbyen.

Efter denne første orientering bad jeg om en fortrolig samtale med Lyngbys skoledirektør Georg J. Jakobsen, som straks blev varmt interesseret i sagen og gennem hele den følgende lange proces ydede planerne en energisk støtte. Jeg blev kørt rundt til alle de steder i kommunen, hvor der var projekteret nye skoler. Intet af stederne kunne måle sig med Fortunbyen, hvor der også skulle bygges en skole.

Kort efter fik jeg en samtale med borgmester Paul Fenneberg, som ligeledes straks gik positivt ind for sagen. Jeg bad borgmesteren om, at der ikke blev offentliggjort noget, og at kommunen ikke selv henvendte sig til ministeriet, som jeg endnu ikke havde underrettet om planen. Jeg var bange for, at rygter om seminariets flytning straks ville få andre kommuner til at røre på sig for at kapre seminariet. Det var mit håb, at Lyngby-planen kunne fremtræde som seminariets forslag, i stedet for at forskellige byers kommunalpolitiske aspirationer skulle spille ind.

Efter disse orienterende samtaler kunne jeg forelægge planerne for lærerrådet, som helt kunne akceptere Lyngby som seminariets nye hjemsted. Derefter udformede jeg forslaget om flytning til Lyngby i en skrivelse til ministeriet, afsendt 18. september 52. Da den deri indeholdte argumentation kom til at spille hovedrollen for den endelige afgørelse, gives den her:

Der ansøges hermed om, at Jonstrup Statsseminarium flyttes til Lyngby-Taarbæk kommune.

Ved skrivelse herfra af 28. juli 1952 har jeg fremsat og begrundet et forslag om, at Jonstrup Statsseminarium flyttes bort fra Jonstrup på grund af de ulemper, som påføres seminariet ved anlæggelsen af en jet-jager flyveplads og andre militære anlæg i seminariets umiddelbare nærhed. Et konkret forslag for placering af seminariet kunne ikke fremsættes på nævnte tidspunkt.

Senere undersøgelser har ført mig til den opfattelse, at en flytning af seminariet til Lyngby-Taarbæk kommune i alle henseender vil være den heldigste løsning.

1. Det vil af nedenstående oversigt over seminariernes regionale fordeling i forhold til folketal fremgå, at seminariet ikke bør fjernes

fra Nordsjælland, som er den mest forfordelte landsdel m. h. t. chance for læreruddannelse. (Der er i oversigten set bort fra aftenseminarierne på grund af deres særlige karakter).

Seminariernes regionale fordeling set i forhold til folketal (1/11—1950).

	Folketal	Seminarier	Folketal pr. seminarium
København, Frederiksberg, Gentofte .	972 000	4	243 000
Kbhvns, Fr.borg og Bornh. amter	498 000	1	498 000
Andre sjæll. amter og Loll.-Falster ...	508 000	2	254 000
Fyn	395 000	2	197 000
Jylland	1902 000	11	172 000

2. Nedenstående tabel over Jonstrups elevs hjemsted vil vise, at seminariet overvejende frekventeres fra Københavns og Frederiksborg amter foruden hovedstaden selv (præparandklassen er ikke medregnet).

Oversigt over elevernes hjemsted (septb. 1952).

Normalinien Klasse	København, Fred.berg, Gentofte	Københ. amt Fr.borg amt Bornholm amt	Øvrige Sjæll, Loll. Falster	Fyn	Jylland	Ialt
IV	2	15	4	0	6	27
III	8	17	0	1	4	30
II	7	11	7	0	6	31
I	8	21	3	0	0	32
Ialt	25	64	14	1	16	120
Studenterlinien	15	3	2	0	9	29

Der henvises til den stærke vækst, der for tiden finder sted i Københavns omegnskommuner (Gladsakse 40 000 indb., Lyngby 50 000 og Søllerød 16 000 indb.). Da de københavnske seminarier meget let fyldes af studerende fra selve hovedstaden, bør der være et læreruddannelsessted for disse kommuner. Dertil kommer, at studerende fra det øvrige land ofte ønsker at uddanne sig i Københavns nærhed uden at skulle bo i selve byen. Til eksempel nævnes, at det er en gammel tradition, at lærerstuderende fra Bornholm søger til Jonstrup, ligesom også et stort antal færingere i tidens løb har søgt Jonstrup.

3. Som begrundelse for, at seminariet foreslås flyttet til Lyngby, skal jeg anføre:

a) På grund af Lyngbys stærke vækst skal der bygges nye skoler. Dette åbner mulighed for, at seminariet kan overtage en ny skole, som

helt fra begyndelsen kan indrettes som øvelsesskole, og hvortil lærerpersonalet ved den herværende statsøvelsesskole uden vanskelighed kan overflyttes. Driften af denne skole bør overtages af staten. Det må anses for et fundamentalt krav, at et nyt seminarium får sin egen øvelsesskole af et omfang, som gør det muligt at meddele størstedelen af praktikundervisningen inden for seminariet, således at fordeling af elever til praktikundervisning på andre skoler begrænses.

b) Lyngbys heldige trafikale beliggenhed gør det muligt for elever fra store dele af Københavns og Frederiksborg amter at søge seminariet fra deres hjem, hvilket vil billiggøre uddannelsen.

c) Lyngbys beliggenhed i en naturskøn egn med gode trafikforbindelser til alle sider og til hovedstaden vil give seminariet særlige muligheder. Dyrehaven, Furesøen og andre steder vil frembyde de bedste betingelser for ekskursioner med naturstudier, og hovedstadens nærhed med museer, biblioteker og pædagogiske institutioner vil frembyde talrige chancer for at levendegøre undervisningen. Anbringes seminariet i Lyngby, vil dets beliggenhed i meget svare til de forhold, der findes i Jonstrup, men yderligere give det plus, som en stor øvelsesskole rummer.

Ved orienterende drøftelser, som jeg privat har ført med Lyngbys borgmester, hr. Paul Fenneberg, og med hr. skoledirektør Georg Jakobsen, har jeg mødt varm interesse for sagen og villighed til at medvirke til en løsning. Jeg skal derfor hermed anmode ministeriet om snarest belejligt at optage forhandling med kommunalbestyrelsen for Lyngby-Taarbæk om betingelser for at placere seminariet i Lyngby. Af de foreliggende muligheder finder jeg et areal i et nyt boligkvarter i Fortunbyen bedst egnet for seminariet. Kommunen har der projekteret en skole, som kan overtages.

Som kommunens ydelse vil der formentlig kunne fremsættes ønske om opførelse for kommunens regning af en 3-sporet børneskole med gaffeldelt mellemskole og realklasse. Til denne må være mindst 2 gymnastiksale, sportsplads, bolig for skoleleder og pedelbolig. Kommunen bør formentlig også kunne tilbyde staten grund til opførelse af seminariets bygninger. Disse bør beregnes store nok til at rumme både den 4-årige linie med præparandklasse og studenterlinie. Dertil kollegium, forstanderbolig og bolig for en inspektør.

Det vil være meget ønskeligt, at der opføres et kollegium til 50—75 elever. Selv om mange elever vil kunne søge seminariet fra deres hjem, vil der dog stadig altid være mange, som der skal skaffes bolig til. Jeg vil derfor indtrængende henstille, at den fordel, som Jonstrup har haft

i sit elevhjem, overføres til det nye sted. Det ville stemme med seminariets 160-årige tradition og også være i overensstemmelse med de nutidige bestræbelser på at skabe gode studieforhold for den læsende ungdom.

Også en inspektørbolig er påkrævet. En sådan har altid været knyttet til Jonstrup. Når seminariet bliver væsentligt større, vil det administrative arbejde blive for krævende for en enkelt mand, hvorfor en inspektør, boende på stedet vil være af uvurderlig betydning.

Kan de her skitserede planer virkeliggøres, vil Jonstrup Statsseminarium kunne få fremragende arbejdsvilkår, som kan imødekomme alle de krav, som nutiden stiller til læreruddannelsen. Der vil blive mulighed for at meddele undervisningen i rolige, smukke omgivelser, hvor natur og by kan yde hver sit. Der vil videre kunne skabes en ramme, inden for hvilken der kan udfoldes et kammeratligt fællesliv, som også rummer mulighed for en nær kontakt mellem lærere og elever. Der vil kunne blive alle betingelser for et seminararbejde, som kan fremme elevernes personlige udvikling og gøre seminarieårene til en oplevelse for livet.

Af hensyn til de nuværende usikre forhold for seminariet, som umuliggør enhver disponering for fremtiden, vil jeg høfligst anmode ministeriet om at søge sagen fremmet mest muligt, ligesom også hensynet til Lyngbys projektering af skoler gør en hurtig afgørelse ønskelig.

Da sagen nu var lagt frem for undervisningsministeriet, indledte jeg uofficielle forhandlinger med forsvarrets bygningstjeneste og lederen af flyvevåbnets officersskole, oberstløjtnant Westenholtz. Da denne syntes interesseret i at overtage bygningerne, anmodede jeg igen undervisningsministeriet om at forhandle med forsvarsministeriet, hvilket også skete. Fra general Lindhardt fik jeg i midten af oktober besked om, at man havde bedt bygningstjenesten om at undersøge, om seminariets bygninger ville være egnede for flyvevåbnets formål.

1953

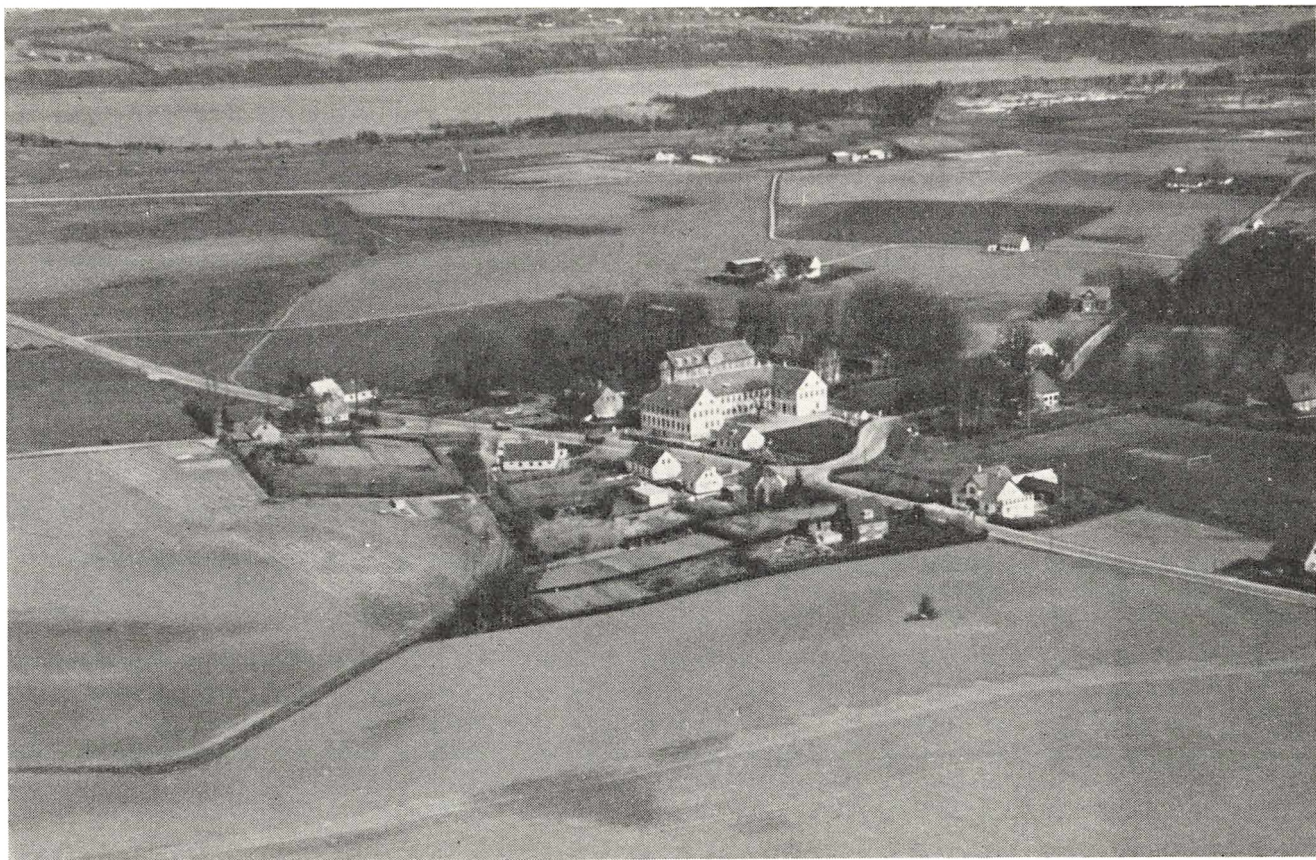
Uden at der fra Lyngbys side var røbet noget, kom flyttespørgsmålet nu frem i pressen med det resultat, at den ene by efter den anden tilbød sig som hjemsted. Hillerød, Slagelse,

Roskilde, Frederikssund og flere andre sendte deres borgmestre ind til ministeriet. Også en landsby på Fyn øjnede en chance. En folketingsmand fra Vraa i Nordjylland foreslog i tinget, at Jonstrup blev flyttet der til. Som attraktion nævnte han, at byen lige havde åbnet et nyt bibliotek, og at der havde været en maleriudstilling. Der blev dog ikke reflekteret på nogen af disse henvendelser. Heller ikke blev der givet noget svar på en forespørgsel fra en by, som bad om en opgørelse over, hvad byen kunne tjene ved at få seminariet.

Samtidig med forhandlingerne med bygningstjenesten førtes der stadig samtaler med undervisningsministeriet. Minister Flemming Hvidberg lovede mig at bringe sagen frem ved et ministermøde, hvilket skete i februar 53. I et personligt brev til mig skrev Fl. Hvidberg: » Forsvarsministeren (Harald Petersen) har bekræftet, at han betragter det som afgjort, at flyvevåbnet overtager seminariet«. Der var nogen uenighed om prisen, idet forsvarsministeriet kun ville betale bygningernes handelsværdi, medens Hvidberg holdt på, at der burde ydes nogen erstatning for de betydelige merudgifter, som opførelsen af et nyt seminarium ville medføre. Dette brev var af væsentlig betydning, da flytningen således *principielt* var godkendt. Men endnu var der ikke noget afgjort om, hvor det skulle ligge.

For at få dette klaret indbød ministeren mig til et møde den 4. marts. Det fandt sted i folketinget med deltagelse af departementets embedsmænd og statskonsulenten. Det viste sig vanskeligt at nå til enighed, idet ministeren ville foretrække en placering i Sjællands vestlige egne, ev. Holbæk. Der udspandt sig en ret heftig diskussion, hvor jeg bl. a. argumenterede ud fra en statistik, jeg forud havde lavet over elevtilgangen i de sidste 20 år. Den viste med al klarhed, hvor ringe tilgang der havde været fra Vest-Sjælland, medens Københavns omegnskommuner og Frederiksborg amt kunne tegne sig for de 70 pct. I disse 20 år havde der i alt fra Slagelse by været 3 elever, fra Holbæk 1 og fra Kalundborg 5. — Der skete ved mødet det betydningsfulde, at departementschef Michelsen, kommitteret fru Thor-kild Hansen, kontorchef Vagn Jensen og statskonsulent Andreassen alle definitivt gav deres tilslutning til Lyngby-planen.

Det var første gang, at departementets højeste embedsmænd

Jonstrup seminarium 1953.

klart udtalte sig til gunst for Lyngby, og jeg følte denne tilslutning meget opmuntrende. Alligevel var jeg noget ængstelig for ministerens synspunkter, hvorfor jeg prøvede at drage en ny faktor ind i spillet. Det lykkedes at bevæge *Københavns amts skoleråd* til at tilsende ministeriet en henstilling om at lade seminariet forblive inden for Københavns amt. Denne henvendelse blev på et senere tidspunkt anført i folketinget af undervisningsminister Bomholt som modtræk mod de mange andre flytte-forslag.

Endelig kom det længe ventede *vurderingsmøde* i stand. Den 22. april mødte 2 vurderingsmænd fra Forsvarets Bygningstjeneste og 2 fra seminariets bygningsinspektør. De enedes om at ansætte bygningers og arealers handelsværdi til 1.150.000 kr. Dermed var der givet et grundlag for forhandlinger om overtagelse, men alligevel gik sagen igen i stå.

I de militære kontorer fik jeg gentagne løfter om snarligt svar, men der kom stadig ikke noget. Imens skred arbejdet på flyvepladsen rask fremad. Huse og gårde blev revet ned, grunde til vejanlæg blev eksproprieret. Også den smukke lindeallé ved seminariet blev ødelagt ved, at den ene række træer blev fældet. På seminariet blev usikkerheden næsten utålelig, mange gange daglig blev jeg stillet over for det efterhånden enerverende spørgsmål: hvad bliver det til med seminariets flytning?

Midt i denne pinagtige situation dukkede der noget op, som kunne bruges til at komme over et dødt punkt. Uden om den lange startbane på flyvepladsen skulle der anlægges en »perimetervej«. Den skulle gå ind over nogle af seminariets arealer. Fra bygningstjenesten modtog jeg et kort over de grunde, som skulle bruges, i alt ca. 7 ha. Man ønskede at overtage dem omgående, da arbejdet ellers ville gå i stå. Her lå en chance! I lang tid var vi blevet holdt hen uden at kunne få et klart svar, om man ville overtage seminariet eller ej. Derfor mente jeg ikke, at vi uden videre skulle lade militæret overtage disse arealer uden at få en endelig afgørelse af sagen i sin helhed. Jeg svarede derfor bygningstjenesten, at jeg ikke havde mandat til at sælge seminariets grunde, men lovede snarest at spørge undervisningsministeriet.

Jeg vidste, at jeg dagen efter ville træffe departementets em-

bedsmænd ved indvielsen af den nye Hellerup afdeling af KFUM's seminarium. Jeg tog derfor bygningstjenestens kort med og fik lejlighed til at drøfte sagen med departementschef Michelsen og kontorchef Vagn Jensen. Begge gav mig ret i, at man ikke skulle sælge disse grunde isoleret. Kontorchefen udtrykte det med en frisk vending: »Vi er ikke detailhandlere«.

Der blev derfor umiddelbart efter ført en forhandling mellem de to ministerier med det resultat, at undervisningsministeriet gik med til straks at afstå de 7 ha. mod løfte om, at forsvarsministeriet i løbet af ganske kort tid skulle søge bevilling til at overtage seminariet på basis af vurderingen.

Dermed var tiden inde til en officiel forhandling med Lyngby. Det var efterhånden blevet klart, at der fra flyvevåbnets side blev stillet som betingelse, at man kunne overtage seminariet straks, da man hårdt manglede lokaler. Det var mod, hvad vi før havde tænkt os, men i lærerrådet blev vi enige om også at betale den pris for seminariets fortsatte eksistens, hvis det skulle blive nødvendigt. Også i dette kunne Lyngby hjælpe os, idet den gamle Lundtofte skole lige var blevet rømmet, fordi den var blevet for lille. Jeg tog over og så på skolen og fandt den brugbar til midlertidig anvendelse.

På baggrund af de mange henvendelser fra andre kommuner måtte jeg — modsat min tidligere opfattelse — anmode Lyngby om officielt at lade høre fra sig, for at det ikke skulle virke for påfaldende, at seminariet blev anbragt i den eneste by af dem, der havde været på tale, som ikke havde bedt om at få seminariet. Lyngby sendte derfor en skrivelse til ministeriet, hvori man tilbød dels at skaffe midlertidige lokaler, hvis flytningen skulle ske straks, dels at give grund til nye bygninger samt i forbindelse med seminariet at opføre en kommuneskole til 800 børn, som kunne stilles til rådighed som øvelsesskole. Som byggegrund foreslog man et særdeles velbeliggende areal i nærheden af Fortunen.

Denne skrivelse kom til at danne grundlag for en forhandling i undervisningsministeriet den 17. september, det første officielle møde mellem ministeriet og Lyngby om Jonstrups fremtid. I mødet deltog ministeriets embedsmænd, fra Lyngby borgmester Fenneberg, kommunalbestyrelsesmedlem Theil Christian-

sen og skoledirektør Jakobsen, endvidere inspektør Horsfeldt-Poulsen for statskonsulenten og jeg på seminariets vegne. Der blev forhandlet ud fra den tanke, at seminariet skulle flytte i juleferien, idet kontorchef Vagn Jensen oplyste, at man i forsvarsministeriet handlede ud fra den klare forudsætning, at sagen gik i orden. Der blev forhandlet om lejemål af Lundtofte gamle skole, som kommunen tilbød at supplere med nogle lokaler i den nye skole, indtil denne blev fuldt udbygget. Mødet var i alle henseender glædeligt for os, selv om der ikke ved den lejlighed kunne træffes en endelig beslutning.

Forsvarsministeriet havde ikke kunnet holde sit løfte om at skaffe bevilling til overtagelse af seminariet. Og nu blev sagen yderligere kompliceret ved, at regeringen i september gik over til et socialdemokratisk ministerium. Det betød, at der næsten skulle begyndes forfra.

Jeg blev snart klar over, at den nye forsvarsminister Rasmus Hansen var kølig over for tanken. Jeg prøvede derfor igen en henvendelse til landbrugsminister Smørum, som lovede at støtte flytteplanerne over for Rasmus Hansen. Først i december fik jeg et brev fra forsvarsministeren, som meddelte, at man nu havde søgt finansudvalget om bevilling. Dermed var endelig sagen klaret med forsvarsministeriet.

Vi gik nu i stor spænding og ventede på en afgørelse i finansudvalget. Folketingsmand Marius Buhl lovede mig at fordele en redegørelse for hele sagen til finansudvalgets medlemmer. Jeg fik også en samtale med formanden hr. Jensen Broby, som tydeligt nok stillede sig afvisende. Fra undervisningsministeriet fik vi besked på at holde os klar til at flytte i juleferien. Der blev indhentet tilbud fra flyttefirmaer, hele lærerkollegiet tog til Lundtofte for at se på, hvordan vi kunne indrette os, og flere andre foranstaltninger blev truffet.

Dette var baggrunden for *den afskedsfest, som Jonstrupsamfundet holdt på seminariet den 12. december*. Der var mødt et stort antal gamle jonstruppere, som ville benytte denne lejlighed til at tage afsked med den gamle borg, som rummede så mange minder. Alle var bevæget ved tanken om, at det skulle være det sidste Jonstrup-møde på det historiske sted. De taler, som blev holdt, er optrykt i Jonstrupbogen 1954.

Af grunde, som ikke er mig klare, blev forsvarsministeriets bevillingsansøgning ikke færdigbehandlet i finansudvalget inden jul, hvorfor den planlagte flytning måtte udsættes. Det vakte skuffelse, fordi vi så igen stod i en uklar og usikker situation.

1954

Straks i det nye år måtte jeg igen henvende mig til ministeriet. Min første samtale med undervisningsminister Bomholt faldt ikke godt ud. Ministeren udtalte sin skepsis og mente, at Jonstrup formentlig måtte nedlægges, når lærermanglen var afhjulpet. Det lovede ikke godt, men jeg gik ud fra, at ministeren endnu ikke havde haft tid til at sætte sig ind i den efterhånden temmelig komplicerede sag. Jeg prøvede derfor lidt senere en ny henvendelse, hvorunder Bomholt meget elskværdigt lovede at aflægge Jonstrup et besøg. Det fandt sted i begyndelsen af februar. Ministerens holdning var denne gang mere positiv, men han ønskede ikke seminariets flytning inddraget i valgkampen til det forestående kommunevalg. Altså ny udsættelse.

Forsvarsministeriets ansøgning blev først behandlet i finansudvalget i maj måned. Man godkendte principielt flyvevåbnets overtagelse af seminariet, men henstillede at der i folketinget blev forelagt lovforslag om seminariets fremtidige placering. Finansudvalget udtalte samtidig, at overtagelse først burde ske, når der var opført nye seminariebygninger.

Det sidste var i og for sig til gunst for os, men var i afgjort modstrid med forudsætningerne for forhandlingerne med Forsvarets Bygningstjeneste, som stærkt betonedede nødvendigheden af en hurtig afgørelse. Jeg var overbevist om, at flyvevåbnet ikke ville vente så længe. Igen syntes det hele at svømme.

Man måtte nu i ministeriet arbejde ud fra tanken om at løse sagen gennem et lovforslag. Jeg samlede materialet til bemærkningerne og lavede en foreløbig lokaleplan som grundlag for en omkostningsberegning. Lovforslaget blev udarbejdet og trykt, men blev ikke forelagt. Efter hvad jeg hørte i finansministeriet, mente man der, at en finansudvalgsbevilling måtte være den rigtige vej, da folketinget var overbebyrdet med arbejdsstof. Men sagen lå nu helt i det politiske plan.

Uanset om det var korrekt eller ej, søgte jeg kontakt med forskellige folketingsmænd, som jeg tidligere havde haft forbindelse med. Mit indtryk var, at man i tinget var klar over, at en flytning var nødvendig, men der var ikke meget stemning for Lyngby. Flere nævnte, at man helst så seminariet flyttet længere bort fra hovedstaden, idet man var bange for, at læreruddannelsen ville blive for københavnsk bestemt. Der var nu 6 seminarier i København. Heroverfor hævdede jeg, at den elevtilgang, som stammede fra vort gamle opland, omegnskommunerne og Nordsjælland, ikke kunne ventes at ville søge til et seminarium i Jyderup eller Holbæk, men i stedet ville prøve at presse sig ind på de i forvejen overfyldte københavnske seminarier, som formentlig så ville oprette flere klasser. Resultatet ville blive en yderligere vækst af læreruddannelsen i København.

Der kom igen forespørgsler i folketinget, men ministeren var nu helt vundet for Lyngby-planen og afviste med stor fasthed forslag fra alle andre steder og udtalte klart, at seminariet skulle ligge i Lyngby. Ministerens udtalelse vakte naturligvis glæde hos os i Jonstrup, da det dermed officielt var fastslået, at vi skulle flytte, og hvorhen vi skulle flytte. — Og dog trak det ud.

Flyverofficersskolen i Værløse havde nu skiftet chef, og den nye leder oberstløjtnant Valentiner var i stor vanskelighed for at skaffe lokaler. Med ministeriets billigelse udlejede vi villa »Stensbo« til kontor for officersskolen. Vi var i stand til at gøre det, da huset stod ledigt, fordi øvelsesskolens leder, seminarielærer Reiff, som havde haft huset som embedsbolig, havde søgt forflyttelse til Skaarup statsseminarium. Under de usikre forhold havde jeg foreslået ministeriet at holde embedet vakant, indtil vi kunne se, hvad fremtiden bragte. Oberstløjtnant Valentiner var ivrig for at overtage det hele snarest muligt og presede på i sit ministerium. — Men året sluttede uden endeligt resultat.

1955

I marts måned fik seminariet besøg af den engelske marchal Saunders, som var kaldt til Danmark for at bistå ved opbygningen af det danske luftforsvar. Marchallen var ledsaget af

flyvevåbnets øverste chef general Tage Andersen og flere andre fremstående militære foruden repræsentanter for Forsvarets Bygningstjeneste. Hensigten med besøget var at undersøge, om seminariet var egnet for flyvevåbnets formål. Marchallen var meget tilfreds både med selve bygningerne og beliggenheden. Over for mig beklagede han, at seminariet skulle flytte, men da vi stod oppe i musiksalen og så ud over flyvepladsen, sagde han meget alvorligt: »De skal huske på, at i krigstilfælde vil dette være det første mål«.

I maj måned skulle man begynde officeruddannelse for en klasse jet-piloter. Det var ikke lykkedes at skaffe lokaler noget sted, hvorfor man anmodede om at måtte låne et par klasseværelser og 8 værelser på kollegiet. Det kunne lade sig gøre, fordi en klasse var rejst på vikartjeneste, og de andre klasser var i gang med eksamen. Men det forekom unægtelig lidt fremmed at se et hold jet-piloter som beboere på den gamle borg. Det forløb dog som en fredelig sameksistens uden mindste gnidning.

Når vi gik med til at lade flyvevåbnet rykke ind på seminariet, hang det sammen med, at vi nu følte os sikre på en snarlig afgørelse. Finansudvalgets formand havde lovet mig en afgørelse, inden samlingen sluttede. Tanken om et lovforslag var opgivet, og i stedet havde undervisningsministeriet søgt bevilling til afholdelse af en arkitektkonkurrence om udarbejdelse af et skitseprojekt. Så vidt man kunne vide det, ville der være flertal for bevillingen, som var identisk med godkendelse af hele planen, idet det kunne forventes, at Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti ville stemme for. Alligevel fandt jeg det formålstjenligt endnu engang at opsøge fhv. undervisningsminister Jørgen Jørgensen, som før over for mig havde erklæret sig som afgjort tilhænger af flytningen fra Jonstrup, men ikke var stemt for Lyngby. Jørgen Jørgensen var så venlig at give sig god tid til en drøftelse, og jeg fik indtryk af, at han forstod motiveringen for Lyngby-planen. Denne samtale viste sig senere at være afgørende for det radikale partis holdning ved den endelige afstemning.

Den 28. maj dimitterede vi 3 klasser, en klasse fra den 4-årige linie og to studenterklasser med tilsammen 79 elever, den stør-

ste dimission i Jonstrups historie. Det blev ikke nævnt, at det skulle være sidste gang i Jonstrup, men det lå i luften. Denne dimission er nærmere omtalt i Jonstrupbogen 1956.

Få dage efter, den 2. juni, blev der med to timers varsel anmeldt *besøg af finansudvalget*, som ankom ledsaget af undervisningsministeren, den fungerende forsvarsminister og en række embedsmænd fra de to ministerier. Man gik lokalerne igennem og drøftede bagefter ved en kop kaffe i forstanderboligen forskellige forhold vedrørende flyvevåbnet. Efter kaffen beså man bygningernes beliggenhed i forhold til flyvepladsen. Det lykkedes kontorchef Vagn Jensen at formå formanden, hr. Jensen Broby til at træffe afgørelsen, medens man var på åstedet. Finansudvalgets medlemmer blev ført ind i et klasseværelse, hvor hr. Jensen Broby under stor munterhed blev anbragt på katederet. En halv snes minutter efter var flytningen til Lyngby afgjort.

Da den skrivelse, som finansudvalget samme dag afsendte til ministeriet og senere sendtes til seminariet, næsten kan kaldes det nye seminariums stiftelsesbrev, anføres den her in extenso:

»I anledning af ministeriets skrivelse af 4. februar d. å. og under henvisning til de med undervisningsministeren og forsvarsministeren afholdte samråd har jeg herved den ære at meddele, at et flertal af finansudvalget (Socialdemokratiet, Det konservative folkeparti og Det radikale venstre) kan give tilslutning til på forventet tillægsbevilling for finansåret 1955/56 at anvende et beløb på indtil 35 000 kr. til udarbejdelse af skitseprojekt med udgiftsberegning for et nyt seminarium i Lyngby, således at beløbet anvendes til den projekterende arkitekt og ingeniør å conto og fradrages i honorarerne, når seminariet efter fornøden bevilling bliver opført, at anvende driftsbevillingerne til Jonstrup seminarium og øvelsesskole til fortsat virksomhed i midlertidig af Lyngby-Tårnbæk kommune lejede lokaler, at træffe endelig aftale med forsvarsministeriet om en midlertidig leje af de overtagne seminariebygninger m. v. tilstrækkelig til at dække seminariets merudgift til leje m. m. til Lyngby-Tårnbæk kommune«.

Endelig var flere års usikkerhed forbi. Vi vidste nu, at seminariet skulle leve videre, og vi kunne kaste os over de mange praktiske opgaver, som forestod.

Jonstrup seminarium i Lundtofte.

Det første, som skulle ske, måtte være en forhandling med Lyngby om lejemål af Lundtofte gamle skole. Trods sagen havde trukket så længe ud, var det lykkedes skoledirektør Jakobsen at reservere skolen for seminariet. Der blev aftalt det fornødne om lejemål, og kommunen lovede at sætte skolen i stand i løbet af sommeren.

Vi fik travlt med at måle op for at se, hvad vi kunne have med af materiel og udstyr til laboratorier, og hvad vi måtte opmagasinere. Vi fik stillet et stort loft til rådighed på den nye Lundtofte skole. Vi var straks klare over, at to vigtige ting måtte op der, biblioteket og det store orgel. Da der ikke i den gamle skole var noget fysiklaboratorium, måtte også en væsentlig del af seminariets store fysiksamling opmagasineres. Et lille skolekøkken blev i stedet indrettet til laboratorium med et nødtørftigt apparatur. Det var et minus for undervisningen, men fra hele lærerkollegiets side vistest der ubetinget villighed til at indrette sig efter de givne forhold.

Allerede i slutningen af juni blev biblioteket og orglet flyttet til magasinet. Kommunen gik straks i gang med at gøre skolen i

stand. Resultatet blev overraskende godt. Alt blev malet i smukke, lyse farver, og der blev ikke sparet på noget for at gøre skolen så hyggelig som muligt.

I slutningen af ferien åbnede der sig en mulighed for at få et lille *kollegium*. En stor gård »Lille Ørholm« var blevet ledig, og Lyngby kommune viste igen sin villighed til at støtte seminariet. Da et fremleje ikke kunne ordnes, købte kommunen gården og gjorde den i stand, hvorefter seminariet lejede huset. Der blev en lejlighed til pedellen og værelser til 10 kvindelige elever. Det blev valgt at gøre gården til kvindekollegium, da det gik lettere med at skaffe værelser til de mandlige elever. Gennem Lille Ørholm blev kollegietanken holdt i hævd, og huset blev til stor nytte, ikke blot for beboerne men også ved at være et samlingssted for de kvindelige elever.

I begyndelsen af august begyndte den store flytning. Efter den lange årrække på samme sted var der meget at rydde op. Der blev udrangeret dynger af defekte ting, som vi ikke ville slæbe med. Men der blev nok endda at flytte med. Læs efter læs drog af sted. Alle lærerne tog deres tårn. Vi for frem og tilbage mellem Jonstrup og Lundtofte, da tingene ikke blot skulle bort, men også sættes på plads i de nye lokaler. Det blev en slidsom uge, men alle tog det med humør, da vi nu var forhåbningsfulde over for fremtiden.

Også nogle af lærerne flyttede samtidig til Lyngby, ligesom jeg selv flyttede ind i skolens gamle førstelærerbolig, som gav mig mulighed for at bo midt i det hele. Mere end nogensinde gjaldt det om at holde sammen på seminariet. Et års tid efter havde alle lærerne fået bolig i Lyngby.

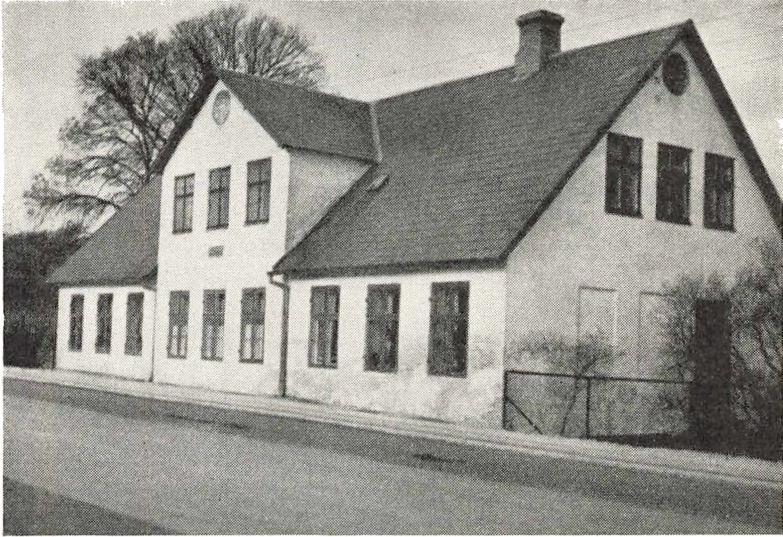
Den 19. august fandt indvielsen af det midlertidige seminarium sted. Det blev trods alt en festdag. Undervisningsminister Bomholt og departementets højeste embedsmænd var alle til stede. Men da dette ikke skulle være det endelige, var der ikke indbudt gæster udefra. Viceborgmester Tandrup bød seminariet velkommen til Lyngby og overdrog skolen til ministeriet. Undervisningsministeren talte om de betænkeligheder, han havde haft over for Lyngby-planen, men indrømmede at argumenterne havde overbevist ham. Derefter takkede jeg for, at flytningen til Lyngby var blevet gennemført, og bragte Lyngby-Taarbæk kom-

mune en tak for den velkomst og den bistand, som seminariet havde fået. Det blev også nævnt, at vi i dobbelt forstand begyndte på noget nyt. Ikke blot skulle vi indrette os på et nyt hjemsted, men vi skulle også begynde på gennemførelsen af den nye seminarielov, som trådte i kraft fra dette skoleårs begyndelse. På Jonstrupsamfundets vegne bragte den nu afdøde formand, skoleinspektør Ernst Gehl en hilsen, som udtrykte både vemoden over det, som var sket, men også forståelsen af, hvad nye forhold og nye tider kræver. — Indvielsen er omtalt i Jonstrupbogen for 1956.

Endnu stod tilbage at ordne *øvelsesskolens* forhold. Der måt-tes gives Værløse og Ballerup kommuner en rimelig frist til at indrette sig på at overtage børnene fra øvelsesskolen. Der blev derfor helt fra oktober 53 ført en række forhandlinger dels i ministeriet dels hos statskonsulenten. Der blev drøftet forskellige løsninger, om hvilke der blev udvekslet adskillige skrivelser. Efter at seminariets flytning var vedtaget, blev der truffet den ordning, at skolen skulle fortsætte endnu et år. For at der ikke skulle ske afbræk i afgangsklassens praktikundervisning, blev eleverne to gange om ugen kørt i bus fra Lundtofte til Jonstrup for at fuldende deres praktiske uddannelse under de forhold, som de var vant til.

Den 18. juni 1956 blev skolens sidste dag. Efter den årlige eksamen samledes alle børnene og en stor flok forældre i festsalen for definitivt at sige farvel til skolen. Det blev aldrig nogen stor skole, og de ydre forhold var mere end beskedne, men skolen havde til det sidste holdt sit gode omdømme i kraft af dygtig undervisning og en venlig og tryk atmosfære. Afslutningen blev tillige afsked med tre af skolens lærerkræfter, fru Boesen, frk. Krog og hr. Grünfeld, som ikke ønskede at flytte med til Lyngby.

Den 21. november 55 blev der holdt et møde på Lyngby Rådhus, hvor ministeren og departementets embedsmænd var til stede sammen med Lyngbys borgmester, viceborgmester, skole-direktør m. fl., ligesom også boligministeriet var repræsenteret. Der skulle her tages bestemmelse om to vigtige ting. Det ene var *den kommende øvelsesskoles status*. Det havde hele tiden igen-nem været min opfattelse, at det skulle være en statsøvelsesskole,

Kvindekollegiet »Lille Ørholm«.

men det viste sig ved mødet, at det ikke lod sig gennemføre, hvad jeg havde anet under de forudgående forhandlinger. Fra ministeriets side kunne der henvises til den nye seminarielovs bestemmelse om, at alle skoler, som modtager offentlig støtte, er pligtige til at stille sig til rådighed for seminarieelevers praktiske uddannelse. Fra Lyngbys side var man noget betænkelig ved midt i et stort skolevæsen at have en skole med en speciel status, men man gentog løftet om at bygge en kommunal skole i tilknytning til seminariet, for at den kunne virke som øvelsesskole. Fremdeles tilbød man at ansætte de øvelsesskolelærere fra Jonstrup, som ville flytte med til Lyngby for at fortsætte deres praktikundervisning ved Lundtofte skole, indtil de kunne overføres til den nye skole, som skulle bygges ved siden af seminariet. Af skolens 6 lærerkræfter tog de tre mod dette tilbud.

Det andet spørgsmål, der skulle afgøres, var *opførelsen af det nye seminarium og den kommunale skole*. Der blev truffet bestemmelse om nedsættelse af et byggeudvalg og udskrivning af en arkitektkonkurrence om projekt for begge skoler under eet.

Byggeudvalget blev nedsat i december 55 og kom til at bestå

af kontorchef Vagn Jensen, (formand), som hele tiden havde været en energisk støtte for os, borgmester Paul Fenneberg og boligministeriets chefarkitekt Peter Nielsen samt som tilkaldte skolesagkyndige skoledirektør Georg Jakobsen og jeg. Som sekretær fungerede fuldmægtig Røder. Hvad derefter skete, arkitektkonkurrence m. v. ligger uden for denne artikels rammer.

Vejen fra Jonstrupvang til Lyngby blev lang og besværlig. Den lange tids usikkerhed var enerverende, men vi vidste, at det var seminariets eksistens, der stod på spil. I glæden over, at seminariets fremtid var sikret, glemte ingen af os, at flytningen var et dybt alvorligt brud med fortiden. Da jeg kom tilbage til Jonstrup efter at have modtaget det sidste flyttelæs i Lundtofte og så op mod de tomme vinduer, følte jeg meget stærkt, at et langt og frugtbart tidsafsnit i en gammel skoles historie var afsluttet, men ikke som det sidste blad i en bog — kun som slutningen på et langt kapitel.

JONSTRUP

Kaj Bang

Viggo Bitsch

mp

Jon-strup! Dit navn kal-der min-der-ne frem, min-der fra ung-dommens

her-li-ge da-ge, min-der fra bor-gen, der blev os et hjem.

cresc.

hvor-til i tan-ken vi sø-ger til-ba-ge. Slæg-ter vil kom-me og

slæg-ter gå, Jon-strup, dit navn vil be-stan-dig stå!

mp *f* *allarg.*

Jon-strup, Jon-strup! Min-der-nes borg!

JONSTRUP

Jonstrup! Dit navn kalder minderne frem,
minder fra ungdommens herlige dage,
minder fra borgen, der blev os et hjem,
hvortil i tanken vi søger tilbage.
Slægter vil komme og slægter gå,
Jonstrup, dit navn vil bestandig stå!
Jonstrup, Jonstrup! Mindernes borg!

Kranset af marker og skærmet af skov
ser vi bakken de ældgamle mure,
tæt ved din dør følger bonden sin plov;
selv har du pløjet en dybere fure,
thi du har åbnet de unges sind,
sået et frøkorn i forårsvind.
Jonstrup, Jonstrup! Kundskabens borg!

Jonstrup i sommersonne, regn eller blæst,
altid trods tidernes gang dog den samme.
Hverdagens arbejde blev til en fest
svøbt af naturen i skønneste ramme.
Mænd førte an, gav os håb og tro,
viste os vejen ad lysets bro.
Jonstrup, Jonstrup! Manddommens borg!

Vandringsmand! Stands her ved borgen din gang,
lyt for en stund til de toner, der klinger,
jubilende latter og sommerlys sang,
det er den hilsen, som ungdommen bringer.
Jonstrup er frisindets lyse slot,
ungdommens livsmod den kårne drot.
Jonstrup, Jonstrup! Ungdommens borg!

Slægter vil komme, og slægter vil gå,
fortid og nutid og fremtid du ejer.
Tider kan skifte, men borgen vil stå,
stå som en bauta, hvor Danebrog vajer.
Jonstrup, vor moder, vi fik dig kær,
sønner dig hylde fra fjern og nær.
Jonstrup, Jonstrup! Slægternes borg!

Den historiske baggrund for
**BLAAGAARD SEMINARIUMS FLYTNING
TIL JONSTRUP 1809**

Vigtige udenrigspolitiske beslutninger er flere gange kommet til at spille en afgørende rolle i Jonstrup seminariums historie. Flytningen fra Jonstrup 1955 er en konsekvens af Danmarks tilslutning til NATO 1949, idet det som bekendt er militære foranstaltninger som led i opbygningen af landets forsvar, der har tvunget seminariet bort fra dets hjemsted gennem hved halvet hundrede år.

På lignende måde er seminariets flytning fra Blaagaard 1809 en følge af en udenrigspolitisk afgørelse af verdensformat, nemlig Napoleon I's og Aleksander I's traktat i Tilsit 1807. Danmark blev ved den lejlighed en vigtig brik i det storpolitiske spil, og det fik skæbnesvangre følger ikke alene for riget som helhed, men for en mængde virksomheder, institutioner og utallige mennesker. En af de institutioner, som blev hårdt ramt, var det nye Blaagaard seminarium, der kun med nød og næppe overlevede katastrofen.

Seminariet havde til huse i det tidligere lystslot Blaagaard, hvis navn kommer af, at taget oprindeligt var blåt. Det var beliggende på det nuværende Nørrebro lidt uden for Peblingesøen og var omgivet af en stor, meget smuk park. Med stolthed pegede den store skolekommissions medlemmer på, at det af kommissionen oprettede første statsseminarium havde fået så herkabelige forhold at virke i.

Men skoler er altid udsat for at blive beslaglagt til andre formål i urolige tider, og allerede i 1801 fik seminariet et afbræk i undervisningen under englændernes aktion for at splitte de nordiske landes væbnede neutralitetsforbund. Under slaget på Reden blev der givet ordre til, at Frederiks hospital skulle tage mod de sårede, og derfor måtte hospitalets almindelige pa-

tienter anbringes andetsteds. Blaagaard seminarium skulle således stille 50 sengepladser til rådighed, hvilket dog kun blev af kortere varighed.

Langt alvorligere blev det, da englænderne kom i 1807 for som følge af Tilsit aftalerne at tvinge Danmark til at opgive sin neutralitet og stille sig på Englands side. Kort efter at kronprinsen havde afvist kravet om alliance og flådens udlevering, gik den engelske hær i land i Vedbæk og trængte frem mod København. Naturligvis måtte Blaagaard seminarium straks rømmes, da det lå uden for voldene, men det traf sig endda så heldigt, at eleverne netop havde høstferie på det tidspunkt, hvorfor kun 16 var tilbage. Under ledelse af en af lærerne dannede de et vagtkorps, der gjorde god fyldest under belejringen. Blandt de steder, englænderne fandt egnede til opstilling af batterier, var Blaagaard, hvor kanonstillinger anbragtes i haven, medens engelske soldater indkvarteredes i bygningerne. Det siger sig selv, at dette sted måtte blive udsat for beskydning, og seminariets bygninger blev da også slemt medtaget under belejringen. Efter kapitulationen henlå Blaagaard i en miserabel tilstand, ikke mindst var det gået ud over den smukke park, der var fuldkommen raseret.

Imidlertid var den dygtige førstelærer (forstander) Saxtorph ikke til sinds at give op. Naturligvis var det håbløst at fortsætte seminariet som internat, men han fik nogle værelser i den ødelagte bygning indrettet som undervisningslokaler, og her fik de få tilbageblevne elever, der kunne finde logis i byen, en nødtørftig undervisning. Det så en tid ud, som om seminariet trods alt kunne fortsætte.

Men krigen var ikke forbi, den var lige begyndt, og der påtænkte endda en invasion i Sverige, Englands forbundsfælle. Den skulle foretages af en fransk-spansk hjælpehær, som ventedes til Sjælland i foråret 1808. Det medførte, at det sidste dræbende stød rettedes mod Blaagaard seminarium. Bygningen skulle rømmes for — så ødelagt den var — at anvendes til lasaret for hjælpetropperne. Et sidste forsøg blev gjort på at fortsætte undervisningen i nogle nærliggende ejendomme, men det var håbløse forhold at arbejde under, og da staten var ude af stand til at skaffe penge til egnede lokaler, blev tanken om en

fuldstændig nedlæggelse af seminariet aktuel. Da kom tilfældet Saxtorph til hjælp. Staten havde netop på den tid fået en bygning til rådighed, ganske vist langt borte i Jonstrup $2\frac{1}{2}$ mil fra København, og med støtte af fremtrædende medlemmer af den store skolekommission, især af grev Reventlow, fik forstanderen udvirket, at seminariet kunne flytte dertil.

Slottet Blaagaard havde været benyttet som klædefabrik, før seminariet overtog det. Jonstrup var også klædefabrik, og staten havde i tidens løb støttet denne virksomhed med så betydelige summer, at den var den faktiske ejer. I 1808 blev det ordnet sådan, at staten skulle overtage hovedbygningen og en del jordtilliggende for største delen af sit tilgodehavende, men hvad skulle den stille op med den afsides liggende bygning? Nu blev den hjemsted for det husvilde seminarium, en ordning, som måske nok var tænkt som midlertidig, men som kom til at vare i 146 år. Seminariet kom til at hedde Det Blaagaard — Jonstrupske Statsseminarium, men i tidens løb gled Blaagaardnavnet ud.

I år er det halvandet hundrede år siden, Blaagaard seminariums lærere og elever holdt deres indtog på Jonstrup hovedgård, og denne begivenhed vil blive mindet både på seminariet og i Jonstrupsamfundet.

Viktor Pedersen.

ÅRETS GANG PÅ JONSTRUP

1958 var et roligt år i Jonstrups historie. De fleste begivenheder var næsten gentagelse fra forrige år; men de følte alligevel som nye for os, der oplevede dem med de små afgivelser, der jo altid forekommer. Jeg vil her samle nogle af minderne fra det forgangne år.

Den første fest, fastelavnsfesten, arrangeres af 2. klasse, da 3. klasse på daværende tidspunkt var ude på græs. Den havde form som en sommerfest. Gymnastiksalen var pyntet i parisisk stil, og deltagerne, der var klædt i lyst sommertøj, kunne mellem dansene nyde forfriskninger under farvestrålende markiser i små fortovsrestauranter.

Tirsdag d. 18. februar afholdtes en litterær aften, hvor seminarielærer Torben Dijnes fortalte om Martin A. Hansen. Det blev en både lærerig og fornøjelig aften.

Også i år samlede diskoteksfesten fuldt hus. Aftenen forløb under hyggelige former med underholdning af kor og orkester.

Dimissionsfesten afvikledes som tidligere år. Første afdeling var fællesspisning i Lundtofte Skoles gymnastiksal. Derefter forelagdes residensen til seminariet, hvor der var dans og uddeling af højere dimis. Det traditionelle tyrebal måtte i år aflyses på grund af ugunstige vejrforhold.

Ved begyndelsen af det nye år hyldedes hr. Wolffsen, som til vor store overraskelse var 25-års jubilær. Forstanderen holdt tale og overrakte jubilæren et diplom fra undervisningsministeriet plus 250 kr. Ifølge hr. Wolffsens regnebog er dette beløb lig med 1 øre pr. undervisningstime i 25 år.

Spirerne blev præsenteret på sædvanlig vis ved dusfesten. Et par gamle spirer bød de nye velkommen med en vise, der var fuld af gode råd, og hvis omkvæd lød: »Bare, bare tag det roligt«. For at ældre elever ikke skal tro, at de nuværende jonstruppere

kun er ude på at tage det roligt, vil jeg her give et eksempel på en klasses love. Bestemmelserne bliver overholdt strengt, og pengene, der kommer ind, går til mangel en glad aften.

Kap. 1: Retningslinier for elever og elevinder.

- A. Efter gårsdagens anstrengelser at møde uforberedt — pungen bør lettes for 25 øre.
- B. Mindre godt forberedt — 10 øre.
- C. Manglende spørgsmål — 10 øre pr. stk.
- D. Rævning i timerne straffes hårdt og brutalt — 2 spir.
- E. Rævning hele dagen (ved fuld bevisførelse) — en bøde på 5 kr.
- F. Skulle nogen af de tilstedeværende føle trang til at gabe, koster det 15 øre.
- G. Komme for sent (over 2 min.) — 10 øre pr. min. max. 1 kr.

Kap. 2: Retningslinier for læreren.

- A. At holde menigheden over 2 min. over tiden. Ekstraarbejde derudover 10 øre pr. påbegyndt minut.
- B. At gabe er dyrt for læreren — 25 øre.
- C. Skulle det utrolige ske, at chefen er dårligt forberedt, koster det 50 øre.
- D. At komme for sent (se kap. 1. G).
- E. Skulle læreren komme til at sige noget vrøvl, er bøden iflg. loven 25 øre.
- F. Udebliver overkapellanen uden gyldig grund, er en passende bod 2 kr. for en times forsvinden og 5 kr. for 2 timer.

Torsdag d. 18. sep. lukkede seminarieret kl. 12, for at vi kunne fejre den efterhånden traditionelle høstfest. På traveturen gennem Dyrehaven måtte spirerne igennem en hel række ceremonier, der meget ligner de gamle fra øjeturen. Først sent på eftermiddagen nåede vi Kongekilden, hvor kaffen serveredes, og hvor både lærere og elever mødte op med rigelig og god underholdning, der fortsatte også efter aftenmaden. Tilsidst dansede vi et par timer, og festen sluttede som alle vore fester med borgersangen.

En af spirerne, der har opholdt sig i Ægypten et halvt år som F. N.-soldat, fortalte en aften i oktober om sine oplevelser dernede og viste mange lysbilleder, der på en udmærket måde gav os indtryk af dette ørkenlands særpræg.

Magister Rosenkjær holdt 1. nov. foredrag om mennesket i atomalderen. Trods en voldsom forkølelse var han som altid charmerende og letfattelig, selv når talen drejede sig om så indviklede ting som Einsteins og Bohrs teorier. Kort tid efter fandt endnu en berømt foredragsholder vejen til den gamle skole i Lundtofte. Det var prof. Lindhardt, der i knap så populære vendinger fortalte os om religionen nu til dags.

Ved efterårsfesten d. 22. nov. opførte 3. klasse Agathe Christies kriminallystspil »Musefælden«. Ligesom sidste år havde vi lånt Lundtofte Skoles gymnastiksal og scene. Efter den absolut vellykkede forestilling var der bal og forskellige overraskelser i seminariets egen pyntede gymnastiksal.

Vor sidste foredragsholder i 1958 var magister i psykologi Sofie Rifbjerg, der talte om hjælpekolelæreren og hans forhold til de svagtbegavede børn. Vi fik en yderst udbytterig aften ud af det, ikke mindst fordi vi ved kaffebordet havde lejlighed til at stille spørgsmål, der alle blev fyldestgørende besvaret.

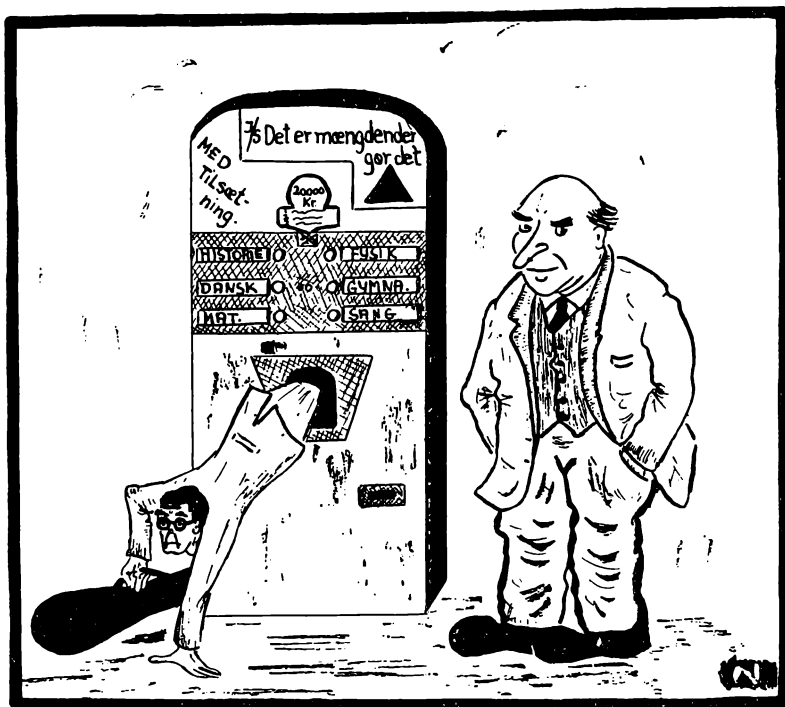
For første gang siden vi flyttede fra Jonstrup, blev der i år afholdt juleauktion. Mange mere eller mindre værdifulde ting skænket af lærere og elever kom under hammeren. Fortjenersten, omkring 300 kr., gik til julefesten d. 19. december. Denne fest er uden tvivl årets smukkeste og trækker altid så fuldt hus, at den gamle gymnastiksal er ved at sprænges. Forstander Morville holdt en alvorlig og gribende juletale. Derefter underholdt seminariets kor og orkester med solister under hr. Enkegårds og hr. Kinchs dygtige ledelse. (De var i år ekstra scenevante, idet de kort forinden havde givet koncert i Lundtofte Kirke). Efter kaffen læste hr. Kesselhahn en julehistorie, og festen sluttede med lodtrækning om hjemrejserne.

Musikforeningen har i dette skoleår afholdt 2 koncerter, som sædvanlig af meget fin kvalitet. Den 28. oktober spillede familien Telmanyi, og d. 10. november sang og spillede Randi Teglbjærg og Kjell Olsson.

Om sporten på Jonstrup taler vi ikke gerne højt. Vi har spillet de traditionelle kampe mod Haslev og Vordingborg og tabt næsten hver gang.

I lang tid har vi savnet en kantine, og der er af og til gjort forgæves forsøg på at oprette en sådan. Men nu er problemet løst, idet vi har fået opstillet en moderne kaffeautomat, hvor man ved hjælp af to 25-ører og et tryk på en knap kan fremtrylle en god og koghed kop kaffe eller kakao i løbet af et sekund. Især på de ofte anstrengende skemafrige dage bliver maskinen flittigt brugt.

Af andre begivenheder kan nævnes, at vi har fået vort eget seminarieblad, der selvfølgelig hedder Borgen. Det udkommer en gang om måneden og bringer lokale nyheder såvel som artikler af mere vidtrækkende karakter. Vi håber, dette blad vil virke samlende på eleverne.

»Kaffeautomaten«.

Seminariet har nu i tre og et halvt år haft hjemme i Lundtofte. Vi er således ikke mange tilbage, der har kendt det gamle Jonstrup med dets hygge og sammenhold døgnet rundt. Vi føler os helt godt hjemme i de nye omgivelser og gør, hvad vi kan, for at holde så mange af de gamle traditioner i live som muligt og har vel også føjet enkelte nye til. Men det egentlige kammeratskab efter skoletid er det i almindelighed sløjt med. Vi savner et kollegium. De fleste elever bor langt fra seminariet, og der skal meget til for at lokke dem herud igen om aftenen. Det er beklageligt, men også forståeligt. Vi må se i øjnene, at det er en overgangstid for vor skole; og så håbe på, at det nye kollegium, når det tages i brug, vil fyldes med elever, der forstår at samle kammeraterne og vække den gamle Jonstrupånd til live igen.

Margit Bleghøj Petersen.

SEMINARIETS LÆRERE

Seminarieforstander, cand. theol. *Aage Morville*: Pædagogik.

Seminarielærer *Otto Lindberg*: Gymnastik, sløjd.

Seminarielærer, cand. theol. *Axel Holkenov*: Tysk, kirkehistorie, skolehistorie.

Seminarielærer *Herman Wolffsen*: Regning, tegning, skrivning.

Seminarielærer, cand. mag. *Vermund G. Laustsen*: Engelsk, historie.

Seminarielærer *Frede Enkegård*: Sang, musik.

Seminarielærer, mag. scient. & cand. mag. *Poul Thomsen*: Matematik, naturlære.

Seminarielærer, cand. theol & mag. *Kai Viderø*: Dansk, kristendomskundskab.

Seminarielærerinde, cand. mag. fru *Lisa Larsen*: Naturhistorie, geografi.

Seminarielærerinde fru *Asta Trier Hansen*: Kv. gymnastik, håndarbejde.

Seminarielærerinde, cand. mag. *Karen Lund*: Matematik, fysik.

Seminarielærer, cand. mag. *V. Kesselhahn*: Gymnastik, dansk.

Seminarielærer, cand. mag. *Vagn Jensen*: Geografi, naturhistorie.

Seminarielærer, cand. mag. *Børge Hjermov*: Engelsk, tysk.

Seminarielærer, musikpædagog *Ole Kinch*: Musik.

Timelærerinde, musikpædagog fru *Asta Andersen*: Klaverspil.

Timelærer, cand. mag. *Bengt Jürgensen*: Engelsk, tysk.

Lærerinde, frk. *Gudrun Christensen*: Skolekøkken.

Lærerinde, fru *Inge Holden Nielsen*: Håndarbejde.

AFGANGSEKSAMEN 1958

4-årige uddannelse

Bente Andersen
Jytte Andersen
Kirsten Bisholt
Kirsten Brandt
Anna Margr. Christensen
Inger Byrjalsen Christensen
Erik Christensen
Birthe Dalchow
Inge Greve
Tage Kjærgaard Jensen
Lise Lynge
Erling Korshøj Madsen
Hans Peter Mogensen
Uwe Molsen
Greta Müller
Flemming Mørch
Karin Nielsen
Kirsten Bunde Nielsen
Minna Petersen
Vagn Aage Nielsen
Inger Lise Nyvold
Kurt Odborg
Mogens Overgaard
Søren Hede Pedersen
Gundi Pehrsson
Mathias Petersen
Hans W. Rasmussen
Lise Christensen
Edel Smedegaard
Niels Leth Svendsen

3-årige uddannelse

Ingrid Borg Petersen
Else Marie Arentoft
Vera Danielsen
Winnie Deuschle
Laila Fleuron
Alice Frederiksen
Inge Frederiksen
Nanna Funch
Birgit Haldrup
Aksel Hansen
Tyge Hansen
Mimi Henningsen
Annette Hoffmann
Bente Schelde Johansen
Birgit Knudsen
Birte Hammer
Dora Søndberg Larsen
Inger Madsen
Sigrid Meldgaard
Birte Stampe Mortensen
Inger Nissen
Dorthe Duelund Petersen
John Rasmussen
Sonja Hammelev Rasmussen
Grethe Rem
Henning Sand
Kirsten Scheel-Whitte
Gerda Watson

FRA JONSTRUPPERNES VERDEN

Til Jonstrupsamfundets medlemmer.

Den 14. marts 1791 blev Blågård seminarium indviet, og efter flytningen til Jonstrup blev det genindviet d. 8. okt. 1809.

Den 8. okt. 1959 er det altså 150 år siden denne genindvielse fandt sted.

Forstander Morville agter at højtideligholde denne begivenhed på selve dagen, men Jonstrupsamfundet ønsker af praktiske grunde at fejre dagen på vor sædvanlige stævnedag, d. 5. juni.

Med venlig hilsen

Kaj Bang

Program

for stævnet på Jonstrup statsseminarium
i Lundtofte, d. 5. juni 1959.

- Kl. 14 Kaffebord
Generalforsamling
Foredrag af skoleinspektør Viktor Pedersen:
Træk af Jonstrups historie
- Kl. 15³⁰ Udflugt til byggepladsen ved Fortunen, »Øjet« og
Den gamle borg.
- Kl. 18 Smørrebrødsbord.
- Kl. 19 En jonstrupfilm
- Kl. 20 Kaffebord
Seminarieforstander Åge Morville: Det nye Jonstrup.

Dagsorden

for generalforsamlingen 1959.

1. Formandens beretning.
2. Redaktørens beretning.
3. Kassereren fremlægger regnskabet.
4. Valg af 3 styrelsesmedlemmer.
5. Evt.

Valg.

Ved valget 1958 genvalgte Viggo Bitsch, Vilh. Hellested og Knud Ørhem, samt revisorerne S. M. Waaben og Hans Fr. Jensen. På valg 1959 er formanden Kaj Bang, næstformanden O. Lindberg og kassereren Wilh. Thomsen. (Revisorer vælges kun i år med lige tal).

Indmeldelse til Stævnet d. 5. juni 1959.

Indmeldelse til stævnet sker ved indsendelse af kr. 10 til overlærer Wilh. Thomsen, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund, senest 31. maj 1959. De 10 kr. dækker 2 gange kaffebord og smørrebrødsbord (uden drikkevarer). Der går rutebil fra Lyngby st. hvert 20. minut.

Jonstrupsangen.

Kaj Bangs jonstrupsang blev første gang sunget ved afskedsfesten for seminarielærer J. F. Johansen 1935 på melodien, Slesvig, vort elskede, omstridte land. Efter opfordring komponerede K. Steensen en melodi til den, men denne har — så smuk den er — aldrig slået an, og ved jonstruppersammenkomster gennem årene har man altid benyttet Slesvig-melodien.

Nu har Viggo Bitsch med det forestående mindstævne for øje komponeret en ny melodi, som forhåbentlig vil vise sig mere sangbar end Steensens, så at den meget yndede jonstrupsang i fremtiden kan synges på egen melodi.

Det nye Jonstrup.

Opførelsen af det nye seminarium skrider planmæssigt frem. Arbejdet med kloakering og planering er forlængst tilendebragt, grunden er støbt, og øvelsesskolens mure er et godt stykke oppe. Efter planen skulle der rykke børn ind allerede i august 1959, og kommer der ikke uforudsete forsinkelser skulle indvielsen af seminariet kunne finde sted i 1960.

25 års jubilæum.

Seminarielærer Herman Wolffsen havde den 1. august 1958 25 års jubilæum som lærer ved Jonstrup seminarium. Han tog 1933 eksamen fra Jonstrup og fik straks timer ved seminariet. Fra øvelsesskolen gled han efterhånden helt over til at blive seminarielærer, ved Benzons afgang i 1941 var han blevet seminariets inspektør, og gennem næsten alle årene har han været dets regnskabsfører. Vi ønsker den afholdte og højt værdsatte seminarielærer til lykke og takker ham også for hans varme interesse for Jonstrupsamfundet. Han var elevrepræsentant i styrelsen 1932—33 og har glædet os med flere vægtige artikler i Jonstrupbogen.

»Borgen«.

Med glæde hilser vi det nye elevblad Borgen velkommen. Det har afgjort også interesse for gamle jonstruppere, der gerne vil følge med i seminariets liv, med dets indhold af borgnyt, tanke-tunge betragtninger vekslende med jonstrupvid, der ikke mindst manifesterer sig i de morsomme forsidetegninger, hvoraf vi gengiver en enkelt s. 37. Desværre har der ikke været råd til at få det 12 sideres blad trykt, men der er godt billedstof, især er »Det nye Jonstrup i billeder« i bladets nr. 5 fortrinligt lavet. Vi håber på en god fortsættelse, for til Jonstrup hører der et elevblad.

REGNSKAB 1. JANUAR — 31. DECEMBER 1958

	Indtægt kr. ø.	Udgift kr. ø.
Kassebeholdning pr. 1/1—58	179 83	
Kontingenter	2 279 00	
Salg af årbøger	252 20	
59 opkrævninger à 1 kr.	59 00	
Girorenter	2 11	
Repræsentation og møder		93 35
Fremstill. af årbogens 35. bd.		1 834 02
Administration og redaktion		200 00
2 kartoteker		60 00
Tryksager		115 08
Porto, gebyrer m. m.		260 03
Kassebeholdning pr. 31/12—58		209 66
	2 772 14	2 772 14

Ordruphøjvej 24, Charlottenlund.

Wilh. Thomsen.

Regnskabet er revideret og fundet i orden.

Værløse, d. 2/1—59.

S. M. Waaben.

Lillekær 17 st., Valby.

Hans Fr. Jensen.

JONSTRUPSAMFUNDETS STYRELSE

Overlærer Kaj Bang, formand, Åboulevard 86, København N, fhv. kantor Viggo Bitsch, Åbrinken 81, Virum, førstelærer Vilh. Hellested, Hellested pr. Hårlev, seminarielærer O. Lindberg, Lundtofteparken 33, pr. Lyngby, overlærer Wilh. Thomsen, kasserer, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund, tlf. Ordrup 2492, viceskoleinspektør Knud Ørhem, Ørnevej 25, Glostrup. Elevernes repræsentant er frk. Margit Bleghøj Petersen.

Årbogens redaktør: skoleinspektør Viktor Pedersen, Vanløse skole, København.